

Sprawa C-22/21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

14 stycznia 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Supreme Court (Irlandia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

12 stycznia 2021 r.

Strona wnosząca odwołanie:

SRS

AA

Druga strona postępowania:

Minister for Justice and Equality

SUPREME COURT

[OMISSIS]

**W SPRAWIE ART. 267 TRAKTATU O FUNKCJONOWANIU UNII
EUROPEJSKIEJ ORAZ
W SPRAWIE ZWRÓCENIA SIĘ DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI
UNII EUROPEJSKIEJ Z WNIOSEM O WYDANIE ORZECZENIA
W TRYBIE PREJUDYCJALNYM**

[OMISSIS]

POMIĘDZY

S R S i A A

STRONA WNOSZĄCA ODWOŁANIE

A

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

DRUGA STRONA POSTĘPOWANIA

**POSTANOWIENIE Z DNIA 12 STYCZNIA 2021 R. O ZWRÓCENIU SIĘ
DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
Z WNIOSEM O WYDANIE ORZECZENIA W TRYBIE
PREJUDYCJALNYM NA PODSTAWIE ART. 267 TRAKTATU**

[OMISSIS] [Krajowe kwestie proceduralne]

[OMISSIS] W ocenie tutejszego Sądu rozstrzygnięcie spornych kwestii pomiędzy stronami w związku z niniejszą skargą nasuwa pytania związane z prawidłową wykładnią określonych przepisów prawa Unii, mianowicie art. 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, Dz.U. L 158 2004, s. 77– wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. s. 46.

SĄD POSTANOWIŁ ZWRÓCIĆ SIĘ do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w trybie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z pytaniami zawartymi w postanowieniu o zwróceniu się z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

1. Czy zawarte w art. 3 dyrektywy 2004/38/WE wyrażenie „członek gospodarstwa domowego obywatela Unii” może zostać zdefiniowane w taki sposób, żeby miało powszechne zastosowanie w Unii, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jak brzmi ta definicja?
2. Jeżeli wyrażenie to nie może zostać zdefiniowane, to według jakich kryteriów sędziowie powinni oceniać dowody, aby umożliwić sądom krajowym rozstrzygnięcie na podstawie ustalonego wykazu czynników decydujących o tym, kto jest bądź nie jest członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii dla celów swobody przemieszczania się?

SĄD POSTANOWIŁ zawiesić postępowanie w przedmiocie rozpoznania odwołania do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w trybie prejudycjalnym lub do czasu wydania dalszych zarządzeń.

[OMISSIS]

[OMISSIS] Supreme Court

[OMISSIS]

Postanowienia o zwróceniu się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przedmiocie wykładni prawa Unii w trybie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.**Wprowadzenie**

- 1 Konkretnym zagadnieniem w niniejszym postępowaniu zawisłym przed Supreme Court jest kwestia znaczenia, które należałoby przypisać przy definiowaniu lub określaniu, kto jest „członkiem gospodarstwa domowego” obywatela Unii Europejskiej, dzięki któremu, w sytuacji, gdy tenże obywatel Unii przemieszcza się do innego państwa członkowskiego Unii, tej innej osobie lub tym innym osobom niebędącym obywatelami Unii należy ułatwić towarzyszenie mu w ramach swobody przemieszczania się przysługującej obywatelowi Unii. W konsekwencji, niniejsze odesłanie prejudycjalne skupia się na tym, co to znaczy być członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii, jako na zagadnieniu prawa Unii, oraz na definicji lub opisie, zgodnie z którymi dana osoba oceniana jest jako „dopuszczalny członek rodziny” obywatela Unii przy do celów wydawania przez Minister decyzji o przyznaniu karty pobytu na podstawie European Communities (Free Movement of Persons) (No. 2) Regulations 2006 (S.I. nr 656 z 2006 r.) [rozporządzenia z 2006 r. wydanego w ramach Wspólnot Europejskich (w sprawie swobodnego przemieszczania się osób), zwanego dalej „rozporządzeniem z 2006 r.”], czyli krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, Dz.U. L 158 2004, s. 77– wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. s. 46.
- 2 Irlandia dokonała prawidłowej transpozycji dyrektywy do prawa krajowego przy pomocy przepisów krajowych. Jedyne różnice dotyczą nazewnictwa i nie są one znaczące. Tym samym niniejsze odesłanie prejudycjalne skupia się na mających znaczenie okolicznościach faktycznych, na dyrektywie, a w dalszym ciągu przedstawia pytania, na które Supreme Court pragnąłby, aby Trybunał udzielił odpowiedzi.

Okoliczności faktyczne

- 3 Niniejsze postępowanie zostało wszczęte w wyniku przemieszczenia się do Irlandii pochodzącego z Pakistanu S R S, który jest obywatelem brytyjskim od 2013 r. Wkrótce po przybyciu do Irlandii dołączył do niego jego kuzyn A A, obywatel Pakistanu nieposiadający wizy, którego czteroletnia wiza na odbycie

studiów wyższych w Wielkiej Brytanii dopiero co wygasła. Zważywszy, iż trudno jest precyzyjnie zdefiniować pojęcie członka gospodarstwa domowego obywatela Unii dla potrzeb swobody przemieszczania się, zaś mogłoby to być łatwiejsze zestawu kryteriów ustanowionych przez Trybunał w celu ich zastosowania w całej Unii, zachodzi konieczność w miarę szczegółowego zreferowania podstawowych okoliczności faktycznych.

- 4 Należy wskazać strony. Drugą stroną postępowania są podmioty państwa członkowskiego, którym powierzono zadanie ułatwiania przemieszczenia się do Irlandii członka gospodarstwa domowego obywatela Unii przy przemieszczaniu się z jednego państwa członkowskiego, Wielkiej Brytanii, do drugiego, czyli do Irlandii. Wnoszącymi odwołanie są: obywatel brytyjski, S, który pochodzi z Pakistanu oraz A, jego kuzyn będący obywatelem Pakistanu, który nie jest obywatelem Unii, jednakże przebywał w państwie członkowskim Unii na podstawie wizy studenckiej.
- 5 Zarówno S, ur. w 1978 r., jak i A, ur. w 1986 r., urodzili i wychowali się w Pakistanie. S przeprowadził się do Wielkiej Brytanii wraz z rodzicami w 1997 r. w wieku 19 lat, natomiast w dniu 8 lutego 2013 r. został naturalizowanym obywatelem brytyjskim. S przeprowadził się do Irlandii w styczniu 2015 r. Pozostawał on następnie przez kilka miesięcy w stosunku pracy, a od października 2015 r. jest osobą prowadzącą działalność na własny rachunek w Irlandii. Po zamieszkaniu w Irlandii S zawarł związek małżeński z kobietą będącą obywatelką Pakistanu, która zamieszkuje w Pakistanie, w odniesieniu do której został złożony do Minister wniosek o łączenie rodzin. A twierdzi, że jest kuzynem (bratem ciotecznym) S, jak również, że obaj wychowywali się na tym samym wielorodzinnym osiedlu w Peszawarze do chwili przeprowadzenia się S do Wielkiej Brytanii. A miał wówczas 10 lub 11 lat. A posiada dyplom poświadczający wykształcenie wyższe w dziedzinie ekonomii wydany przez wyższą uczelnię w Pakistanie. Strona wskazuje, że S sfinansował – co jest niekonkretne, ani też nie zostało udokumentowane – jego studia w Pakistanie. A ubiegał się o wizę w celu podjęcia studiów zagranicznych w Wielkiej Brytanii w celu uzyskania jakoby wyższego stopnia naukowego. W 2010 r. udał się do Wielkiej Brytanii na podstawie czteroletniej wizy studenckiej w celu odbycia studiów w zakresie rachunkowości i zarządzania. Twierdzi, iż w okresie w którym studiował, zamieszkiwał przez cztery lata z S, rodzicami S oraz pozostałymi członkami rodziny. Strona podnosi, iż miało to miejsce w domu, którego właścicielem jest brat S, także będący obywatelem brytyjskim. S opłacał ze swoich dochodów pobierany przez tegoż brata czynsz. S i A zawarli umowę wspólnego najmu z tymże bratem na okres jednego roku w dniu 11 lutego 2014 r., czyli po upływie około czterech lat od przybycia A do Anglii, a zarazem na rok przed zamieszkaniem S w Irlandii. Następnie w tym samym roku, w dniu 28 grudnia 2014 r. wygasła wiza A.
- 6 W dniu 5 marca 2015 r. A wjechał do Irlandii bez wizy, przez Irlandię Północną. A zamieszkał ze swoim kuzynem, S, w mieszkaniu w irlandzkiej miejscowości w regionie Midlands. W dniu 24 czerwca 2015 r. A złożył wniosek do Minister

o wydanie unijnej karty pobytu w charakterze dopuszczalnego członka rodziny S. A twierdził, że jest osobą na utrzymaniu S, obywatela innego państwa członkowskiego Unii, tj. Wielkiej Brytanii, korzystającego ze swoich praw do swobodnego przemieszczania się, przy czym dla celów irlandzkiego rozporządzenia z 2006 r. jest zarówno członkiem rodziny S, jak i członkiem gospodarstwa domowego S w Wielkiej Brytanii, czyli w państwie w ramach Unii, z którego przybył. Minister, jako druga strona postępowania, nie podziela tego poglądu: A nie był członkiem gospodarstwa domowego S. Minister odmówiła wystawienia karty pobytu. Wstępna decyzja wobec A została wydana w dniu 21 grudnia 2015 r. Przyczyny odmowy można streścić w następujący sposób

1. Nie zostały przedstawione przekonujące dowody na okoliczność, że A jest członkiem rodziny obywatela Unii, członkiem jego gospodarstwa domowego ani że pozostaje on na jego utrzymaniu w sposób przewidziany w rozporządzeniu z 2006 r.;
 2. że obywatel Unii uzyskał obywatelstwo Zjednoczonego Królestwa w lutym 2013 r., a zatem okres, w którym A i tenże obywatel Unii razem zamieszkiwali dla odnośnych celów wynosi poniżej dwóch lat. Uwaga ta przypuszczalnie ma na celu uwzględnienie orzecznictwa, a w szczególności wyroku w sprawie Moneke przeciwko Secretary of State for the Home Department [2011] UKUT 341, [2012] INLR 53, zgodnie z którym ocenie podlegają stosunki w zakresie zamieszkania obywatela Unii od momentu, w którym osoba ta została obywatelem Unii, niezależnie od miejsca, w którym to nastąpiło;
 3. że ojciec, brat i siostra obywatela Unii przebywali pod tym samym adresem, i choć dokumentacja wykazała, że A i S zamieszkiwali pod wspólnym adresem, nie wykazuje ona w wystarczający sposób okoliczności, że A był członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii;
 4. że przedłożone wyciągi bankowe nie wyjaśniały pozostawania przez A na utrzymaniu w okresie pomiędzy 2010 r., w którym został dokonany ostatni bezpośredni przelew środków pieniężnych, a listopadem 2014 r. Nie zostały przedłożone przekonujące dowody, że przedsiębiorstwo obywatela Unii prowadziło czynną działalność w Irlandii, a tym samym, że obywatel Unii korzystał z praw przyznanych przez Unię.
- 7 Po wydaniu powyższej decyzji, Minister została przedłożona kolejna dokumentacja dotycząca środków pieniężnych, która wykazuje wyżej wskazane płatności, a także twierdzenie ze strony A, że żył on z zarobków S, co wskazano powyżej, w czasie gdy A zgodnie z prawem był studentem w Wielkiej Brytanii jako posiadacz wizy studenckiej. W decyzji Minister z dnia 21 grudnia 2016 r., wydanej w wyniku odwołania, która jest zarazem zaskarżoną decyzją w ramach niniejszego postępowania – stwierdzono, że skarżący (A) nie wykazał, że był on osobą na utrzymaniu S w Zjednoczonym Królestwie oraz że nie kwalifikuje się on jako członek gospodarstwa domowego S, bo choć przedłożył dowody na

okoliczność, że zamieszkiwał pod tym samym adresem, co S będący obywatelem Unii, to „jednak nie wykazał, że tenże obywatel Unii faktycznie był głową tego gospodarstwa domowego w Zjednoczonym Królestwie”. Powyższe zostało mu zakomunikowane pismem z dnia 15 sierpnia r.:

Minister zbadała dokumenty poświadczające, złożone na potwierdzenie Pana wniosku o pobyt w Irlandii na podstawie praw wynikających z traktatu UE. Uprzejmie informuję, że Minister jest przekonana, iż nie wykazał Pan, że faktycznie pozostaje pan na utrzymaniu obywatela Unii, S R S. Co się tyczy pana pobytu w Zjednoczonym Królestwie, dostarczył Pan dowody na okoliczność, że zamieszkiwał pan pod tym samym adresem, co obywatel Unii, S; nie wykazał Pan jednak, że tenże obywatel Unii był faktycznie głową gospodarstwa domowego w Zjednoczonym Królestwie.

- 8 W piśmie tym także stwierdzono, że A nie przedłożył przekonujących dowodów na okoliczność, że był on członkiem rodziny obywatela Unii oraz przedstawiono powyższe okoliczności faktyczne. Odmowna decyzja Minister w sprawie wydania karty pobytu dla A została zaskarżona do High Court, zarówno przez S, jak A. Wniosek o przeprowadzenie kontroli sądowej opierał się na pisemnych oświadczeniach z mocą przysięgi złożonych przez S i A, zaprzysiężonych w dniu 8 września 2016 r. W oświadczeniu S stwierdzono, że mieszkał on w Wielkiej Brytanii przez okres piętnastu lat zanim został tam naturalizowanym obywatelem w lutym 2013 r.; że zawarł on związek małżeński z obywatelką Pakistanu w lutym 2016 r. oraz że w dalszym ciągu zamieszkuje ona w Pakistanie. Twierdzi on, że przeprowadził się do Irlandii w styczniu 2015 r. w celu zatrudnienia się w sektorze informatycznym; w oświadczeniu znajduje się stwierdzenie, że od października 2015 r. jest on osobą prowadzącą działalność na własny rachunek w przedsiębiorstwie prowadzącym wóz i sprzedaż akcesoriów do telefonów komórkowych, czyli przedsiębiorstwie, które uprzednio prowadził ze swojego miejsca zamieszkania w miejscowości położonej w irlandzkim regionie Midlands. W oświadczeniu znajduje się kolejne stwierdzenie, że działalność ta jest obecnie prowadzona ze stacji składowania znajdującej się na terenie przemysłowym w Dublinie. S utrzymuje, że udzielał swojemu kuzynowi, A, wsparcia finansowego oraz twierdzi, że A pozostawał na jego utrzymaniu w zakresie kosztów utrzymania i czesnego w okresie, gdy zamieszkiwali pod wspólnym dachem w Londynie pomiędzy lipcem 2010 r. a styczniem 2015 r.

Podnosi on: „moja rodzina w Pakistanie oczekiwała ode mnie, że zatroszczę się o mojego kuzyna”. Twierdzi, że on, jego rodzice, brat oraz siostra zamieszkiwali razem z A w domu, którego właścicielem był jeden z jego braci. S podnosi, że jego przeprowadzka do Irlandii nastąpiła „konkretnie dla celów związanych z zatrudnieniem”, a odkąd A sprowadził się, aby zamieszkać z nim w Irlandii w marcu 2015 r., pozostaje on „zupełnie i całkowicie na jego utrzymaniu”. Twierdząc, że A wchodził w skład „jego gospodarstwa domowego” w Wielkiej Brytanii, S zeznaje pod przysięgą, że tylko i wyłącznie on sam był odpowiedzialny za opiekowanie się kuzynem i wspieranie go finansowo; że jego brat, który był właścicielem domu, faktycznie spędzał więcej czasu w Pakistanie

niż w Londynie; oraz że jego rodzice są osobami starszymi, a jego ojciec jest obecnie osobą emerytowaną. Podnosi on, że był jedyną osobą pracującą w gospodarstwie domowym oraz jedyną osobą opłacającą rachunki za media domowe.

- 9 W swoim oświadczeniu z dnia 8 września 2016 r., A utrzymuje, że jest bezrobotny. Załączył jako dowody kopie pokwitowań siedmiu przelewów pieniężnych od S, przesłanych mu do Pakistanu pomiędzy 3 lutym 2009 r., gdy A był w wieku około 22 lat, a 13 maja 2010 r., gdy A był w wieku 24 lat, na łączną kwotę 4675 GBP przez ten okres piętnastu miesięcy. Przez większą część okresu czterech lat spędzonych przez A w Wielkiej Brytanii, gdy studiował on rachunkowość i zarządzanie, A twierdzi, że nie posiadał rachunku bankowego oraz że jego kuzyn, S, opłacał jego czynsz, studia oraz przekazywał mu środki pieniężne tytułem jego ogólnych kosztów utrzymania. Podnosi on, iż żadne przelewy środków pieniężnych nie zostały udokumentowane za okres pomiędzy majem 2010 r. a listopadem 2014 r. – czyli przez okres 52 miesięcy – ze względu na brak rachunku bankowego. W listopadzie 2014 r. A otworzył brytyjski rachunek w spółdzielni mieszkaniowej, na który S dokonał czterech przelewów na łączną kwotę 700 GBP, pomiędzy 6 listopada 2014 r. a 13 stycznia 2015 r., przy czym kopie wyciągów z rachunku bankowego A zostały załączone jako dowody za ten okres.
- 10 Kluczowym punktem skargi jest okoliczność, iż skoro S jest obywatelem Unii od 2013 r., to jest on uprawniony do przemieszczenia się z Wielkiej Brytanii do Irlandii, a skoro A jest jego kuzynem (wiek 34 lat), który nie pracuje, i co do którego brak jest dowodów, iż kiedykolwiek pracował na terytorium Unii, a zarazem zamieszkiwał z nim wówczas jako członek, jak się utrzymuje, jego gospodarstwa domowego, czyli gospodarstwa domowego obywatela Unii, to w tej sytuacji A jest uprawniony do przybycia do Irlandii razem z S. A nie jest kwalifikującym się członkiem rodziny, dotyczy to bowiem wyłącznie rodziców i dzieci w wieku do 21 lat, z pewnymi wyjątkami. Strona podnosi, iż S jest dopuszczalnym członkiem rodziny z uwagi na okoliczność, że wchodzi on w skład gospodarstwa domowego S.

Dyrektywa

- 11 Z motywów dyrektywy wynika, że jej celem jest ustanowienie aktu prawnego, w ramach którego obywatele Unii i członkowie ich rodzin mogą korzystać ze swobody do przemieszczania się a terytorium państw członkowskich. Artykuł 3 dyrektywy ma następujące brzmienie:

„1. Niniejszą dyrektywę stosuje się w odniesieniu do wszystkich obywateli Unii, którzy przemieszczają się do innego państwa członkowskiego lub przebywają w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie, którego są obywatelami, oraz do członków ich rodziny, jak zdefiniowano w art. 2 ust. 2, którzy im towarzyszą lub do nich dołączają.

2. Bez uszczerbku dla jakiegokolwiek osobistego prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu zainteresowanych osób, przyjmujące państwo członkowskie, zgodnie ze swoim ustawodawstwem krajowym, ułatwia wjazd i pobyt następujących osób:

(a) wszelkich innych członków rodziny, bez względu na ich przynależność państwową, którzy nie są objęci definicją określoną w art. 2 ust. 2, a w kraju, z którego przybyli, pozostają na utrzymaniu lub są członkami gospodarstwa domowego obywatela Unii, posiadającymi pierwotne prawo pobytu, lub gdzie istnieją poważne względy zdrowotne ściśle wymagające osobistej opieki obywatela Unii nad członkiem rodziny;

(b) partnera, z którym obywatel Unii pozostaje w stałym, należycie poświadczonym związku.

Przyjmujące państwo członkowskie dokonuje szczegółowej analizy osobistych okoliczności i uzasadnia każdą odmowę wjazdu lub pobytu wobec tych osób.

12 Artykuł 2 stanowi:

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) „obywatel Unii” oznacza każdą osobę mającą obywatelstwo państwa członkowskiego;

2) „członek rodziny” oznacza:

(a) współmałżonka;

(b) partnera, z którym obywatel Unii zawarł zarejestrowany związek partnerski, na podstawie ustawodawstwa danego państwa członkowskiego, jeżeli ustawodawstwo przyjmującego państwa członkowskiego uznaje równoważność między zarejestrowanym związkiem partnerskim a małżeństwem, oraz zgodnie z warunkami ustanowionymi w odpowiednim ustawodawstwie przyjmującego państwa członkowskiego;

(c) bezpośrednich zstępnych, którzy nie ukończyli dwudziestego pierwszego roku życia lub pozostają na utrzymaniu, oraz tych współmałżonka lub partnera, jak zdefiniowano w lit. b);

(d) bezpośrednich wstępnych pozostających na utrzymaniu oraz tych współmałżonka lub partnera, jak zdefiniowano w lit. b);

3) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, do którego przybywa obywatel Unii w celu skorzystania z jego/jej prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu.

- 13 Niniejsza sprawa dotyczy swobody przemieszczania się osób w charakterze obywateli Unii. W wyroku *Secretary of State for the Home Department przeciwko Muhammadowi Sazzaduwowi Rahmanowi i in.*, C-83/11 podkreślono, że dyrektywa nie zobowiązuje państw członkowskich do uwzględnienia każdego wniosku o zezwolenie na wjazd lub pobyt złożonego przez osoby, które wykażą, iż są członkami rodziny pozostającymi na utrzymaniu. Dyrektywa stwarza ramy, w świetle których należy rozpatrywać stały pobyt obywateli Unii i członków ich rodzin na terytorium państwa członkowskiego. Wskazuje na to motyw [1]; prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich jest „podstawowym i indywidualnym prawem” każdego obywatela Unii, z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków ustanowionych w Traktatach. W rozumieniu dyrektywy, „swobodny przepływ osób stanowi jedną z podstawowych swobód rynku wewnętrznego” obejmującego „przestrzeń bez granic wewnętrznych”. Motyw 5 dyrektywy stanowi że prawidłowe korzystanie z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium innych państw członkowskich oznacza, że powinno ono być również zagwarantowane członkom ich rodzin bez względu na przynależność państwową:

Prawo wszystkich obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich powinno być również zagwarantowane członkom ich rodzin bez względu na przynależność państwową, aby korzystanie z niego mogło opierać się na obiektywnych warunkach wolności i godności.

- 14 Motyw 8 wskazuje, że jednym z celów dyrektywy jest „ułatwienie swobodnego przemieszczania się członków rodziny, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich”. W motywie 10 zwraca się uwagę na konieczność godzenia szeregu rozbieżnych interesów, w tym niepożądanego, że osoby korzystające z prawa pobytu stanowią „nieracjonalne obciążenie dla systemu pomocy społecznej w przyjmującym państwie członkowskim”. W tym względzie istotnym jest, że S zarabia pieniądze w Irlandii jako osoba prowadząca działalność na własny rachunek. A nie jest uprawniony do podjęcia pracy, nie posiada on bowiem statusu umożliwiającego podjęcie przez niego zatrudnienia. Powyższe uzależnione jest od rozstrzygnięcia niniejszego odwołania. W motywie 17 zwrócono uwagę, że korzystanie ze stałego pobytu przez obywateli Unii, którzy zdecydowali się osiedlić na stałe w przyjmującym państwie członkowskim, „wzmocniłoby poczucie obywatelstwa Unii i stanowi kluczowy element promowania spójności społecznej”, która jest jednym z podstawowych celów Unii, w związku z czym dyrektywa przewiduje, że prawo stałego pobytu powinno zostać ustanowione dla wszystkich obywateli Unii i członków ich rodziny, zgodnie z warunkami ustanowionymi w dyrektywie.
- 15 Dyrektywa przewiduje odmienne podejście wobec członków rodziny i członków szeroko pojmowanej rodziny. Członkom rodziny wchodzącym w zakres definicji zawartej w art. 2 ust. 2 dyrektywy przyznawane jest prawo wjazdu i pobytu w przyjmującym państwie członkowskim obywatela Unii, pod warunkiem spełnienia określonych warunków. Członek rodziny jest jasno określony jako

współmałżonek, partner cywilnoprawny, bezpośredni zstępny, który nie ukończył dwudziestego pierwszego roku życia lub pozostaje na utrzymaniu, oraz tenże współmałżonka lub partnera, a także bezpośredni wstępni pozostający na utrzymaniu obywatela Unii oraz współmałżonka lub partnera, czyli pozostający na utrzymaniu matka lub ojciec. A nie jest krewnym ani powinowatym pierwszego stopnia. A i S mają jedną parę wspólnych dziadków. A należy zatem do kategorii dopuszczalnych członków rodziny w rozumieniu członka rodziny, nieobjętych definicją z art. 2 dyrektywy, którym należy ułatwić wjazd do przyjmującego państwa członkowskiego i pobyt w nim, jednakże nie można stwierdzić wobec niego, iż posiada on prawo do wjazdu i pobytu.

16 W tej sytuacji niniejsze odesłanie prejudycjalne skupia się wokół art. 3 ust. 2 dyrektywy. Ani A ani S nie utrzymują, iż są wobec siebie członkami rodziny w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 dyrektywy. Bezspornym jest, iż jeżeli A posiada ewentualnie prawa, które można rozpatrywać na podstawie dyrektywy, to powstają one wyłącznie w sytuacji, jeżeli może on zostać prawidłowo uznany za członka rodziny, który pozostawał na utrzymaniu obywatela Unii, czyli S, albo był członkiem gospodarstwa domowego S.

17 Rozporządzenie z 2006 r. nadało skuteczność dyrektywie w Irlandii. Podobnie jak dyrektywa, czyni ono rozróżnienie pomiędzy „kwalifikującym się członkiem” a kategorią mającą znaczenie w niniejszej sprawie, czyli „dopuszczalnym członkiem rodziny”. Definicja dopuszczalnego członka rodziny na podstawie przepisu 2 (1) rozporządzenia z 2006 r. ma następujące brzmienie:

„dopuszczalny członek rodziny”, oznacza w stosunku do obywatela Unii dowolnego członka rodziny, niezależnie od przynależności państwowej, który nie jest kwalifikującym się członkiem rodziny obywatela Unii, a który w swoim państwie pochodzenia, miejsca zwykłego pobytu lub poprzedniego pobytu

- (a) pozostaje na utrzymaniu obywatela Unii,
- (b) jest członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii,
- (c) z poważnych względów zdrowotnych wymaga koniecznie osobistej opieki obywatela Unii, lub
- (d) jest partnerem, z którym obywatel Unii pozostaje w stałym, należycie poświadczonym związku.

18 Nie ma wątpliwości, że rozporządzenie z 2006 r. stanowi transpozycję dyrektywy. Jedyna zmiana polega na tym, że członek rodziny został sklasyfikowany jako „kwalifikujący się członek”, natomiast „dopuszczalny członek rodziny” został jako taki zdefiniowany i sklasyfikowany. Różnica ta dotyczy nazewnictwa, a nie istoty prawnej. A nie jest dzieckiem S. Ponadto, A nie jest osobą pozostającą na jego utrzymaniu. Dalej, A nie cierpi na poważne dolegliwości zdrowotne jako osoba w wieku powyżej 21 lat. A twierdzi, że jest dopuszczalnym członkiem

rodziny swojego kuzyna, bowiem pozostaje on na utrzymaniu swojego kuzyna, jednakże twierdzenie to nie zostało uwzględnione, ani też nie dopuszczono do wniesienia odwołania w tym względzie. Zagadnienie pozostawania na utrzymaniu nie jest przedmiotem niniejszego odesłania prejudycjalnego. Jedynym pozostającym zagadnieniem jest kwestia, czy A przeniósł się z Wielkiej Brytanii do Irlandii wraz z S dlatego, że A jest członkiem gospodarstwa domowego S, czyli obywatela Unii w Wielkiej Brytanii. W tych okolicznościach [A] utrzymuje, iż przysługują mu uprawnienia na podstawie art. 5 rozporządzenia z 2006 r., a zatem jest on uprawniony do wjazdu do Irlandii i do wystąpienia z wnioskiem o wydanie karty pobytu.

Kontrola sądowa w przedmiocie odmowy Minister wydania zgody na pobyt

- 19 Właściwym sądem do przeprowadzenia kontroli sądowej decyzji Minister jest High Court. Postępowanie zostało wszczęte we wrześniu 2016 r. High Court wydał wyrok w dniu 25 lipca 2018 r.; [2018] IEHC 458. High Court oddalił wniosek o przeprowadzenie kontroli sądowej decyzji Minister. High Court orzekł, że Minister w prawidłowy sposób zastosowała przepisy prawa, a ustalenia faktyczne mieściły się w granicach podstawowych zasad rozumowania i zdrowego rozsądku, przy czym opierały się one na analizie dokumentów przedłożonych przez A i S. W postępowaniu przed High Court sędzia Keane oddalił argument A, że pozostaje on na utrzymaniu S. High Court stwierdził, że z charakteru stosunków w zakresie zamieszkania w Wielkiej Brytanii nie wynika, że A stał się członkiem gospodarstwa domowego S.
- 20 S i A wnieśli odwołanie do Court of Appeal, który wydał orzeczenie w dniu 19 grudnia 2019 r.; [2019] IECA 330. Court of Appeal również oddalił skargę. Rozpatrując pojęcie członka gospodarstwa domowego obywatela Unii, sędzia Baker uznała, że zdefiniowanie pojęcia, kto jest członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii (a w konsekwencji któremu to członkowi gospodarstwa domowego należy ułatwić przemieszczenie się do innego państwa członkowskiego razem z tym obywatelem Unii) nie jest możliwe. Jej uwagi mają charakter opisowy i warto przytoczyć jako użyteczne dla odesłania prejudycjalnego:

67. Wydaje mi się jednak, że z przyczyn, które zostaną wyjaśnione, kryterium nie jest spełnione poprzez formalistyczne poniekąd wskazanie „głowy gospodarstwa domowego”, lecz poprzez ustalenie, czy stosunki dotyczące wspólnego zamieszkania wynikają z czegoś więcej niż po prostu z wygody oraz czy członek rodziny niebędący obywatelem Unii stanowi część spójnej, trwałej, jednolitej jednostki, którą można zasadniczo nazwać „gospodarstwem domowym”. Mając powyższe na uwadze, uważam, iż stosunków dotyczących zamieszkania nie powinno się postrzegać z perspektywy danego punktu w czasie, lecz należy mieć wzgląd na trwałość wspólnego zamieszkania, jak również na przyszłe zamiary, które można

obiektywnie zakładać w odniesieniu do dalszego trwania gospodarstwa domowego.

68. Bardziej użyteczne może być rozpatrywanie pojęcia gospodarstwa domowego poprzez wskazanie czym ono nie jest. Osoby mieszkające pod jednym dachem niekoniecznie są członkami tego samego gospodarstwa domowego, mogą one być potocznie określane jako współlokatorzy. Element dzielenia się, jaki jest niezbędny dla gospodarstwa domowego, może być spełniony w ten sposób, że wspólnie zamieszkałe osoby uzgodnią podział obowiązków w gospodarstwie domowym i proporcjonalny udział w wydatkach gospodarstwa domowego. Ponieważ jednak dla potrzeb dyrektywy 2004/38/WE należy skupić na warunkach zamieszkania obywatela Unii, to opierając się na stanie faktycznym, członkowie gospodarstwa domowego obywatela Unii muszą być osobami, które w jakiś sposób odgrywają kluczową rolę w jego lub jej życiu rodzinnym, że ci członkowie rodziny stanowią integralną część życia najbliższej rodziny obywatela Unii oraz że można się spodziewać, iż taki stan rzeczy będzie trwał w przewidywalnej lub racjonalnie przewidywalnej przyszłości. Cechą decydującą jest to, że członkowie grupy mają zamiar wspólnie zamieszkiwać przez czas nieokreślony, że więź stała się normą oraz że uważa się ją za ciągłą i stanowi część struktury osobistego życia każdego z nich.

69. Kryterium to nie polega na tym, z kim obywatel Unii chciałby zamieszkać, lecz na oczekiwaniu przez tegoż obywatela, że pozwoli mu się zamieszkać lub ułatwi mu się zamieszkanie z daną osobą, aby jego rodzina trwała, a utrata tej osoby w rodzinie byłaby istotnym elementem, który mógłby utrudnić obywatelowi Unii decyzję lub możliwość dotyczącą skorzystania z praw do swobodnego przemieszczania się. Wydaje mi się, iż ten drugi element prawidłowo odzwierciedla podstawową zasadę, którą dyrektywa 2004/38/WE ma za zadanie chronić.

70. Podawanie przykładu może okazać się niebezpieczne, w związku z czym czynię to wyłącznie dla potrzeb ilustracyjnych. Członek rodziny, który zamieszkiwał w tym samym domu jako obywatel Unii przez szereg lat zanim skorzystał z praw do swobodnego przemieszczania się, mógł stać się członkiem rodziny, z którym powstała więź emocjonalna na tyle bliska, że dana osoba stała się integralną częścią życia rodzinnego obywatela Unii. Osoba ta mogłaby być członkiem gospodarstwa domowego, bowiem stosunki w zakresie zamieszkania charakteryzują łączniki, które w danym indywidualnym przypadku można by określić jako „gospodarstwo domowe”. Jeżeli prawa do swobody przemieszczania się obywatela Unii pozostającego w danej grupie mogłyby ulec osłabieniu z uwagi na te stosunki w zakresie zamieszkania, z powodu moralnego obowiązku wobec pozostałych członków grupy czy też z innych przyczyn, to wówczas należy wziąć pod uwagę prawa wynikające z dyrektywy 2004/38/WE.

71. Zapewnienie ze strony S, iż „moja rodzina w Pakistanie oczekiwała ode mnie, że zatroszczę się o mojego kuzyna” wskazywałoby na elementy przeciwnej skrajności, czyli S powołuje się na obowiązek zapewnienia utrzymania kuzynowi, aby umożliwić mu odbycie studiów i uzyskanie niezależnego zamieszkania, albo innymi słowy – pomóc mu „stać na nogi”. Nie potwierdza to natomiast argumentu, że dalsza obecność A pod dachem kuzyna była kluczowa dla skorzystania z praw do swobodnego przemieszczania się, ani że tak postrzegany nakaz udzielenia wsparcia oznacza, że możliwości S skorzystania z praw do przemieszczania się uległy ograniczeniu.
72. Prawdą jest, że motyw 6 dyrektywy 2004/38/WE przewiduje ułatwienia w utrzymaniu jedności rodziny jako jeden z celów dyrektywy, jednakże jest tak dlatego, że prawidłowe podejście do swobody przemieszczania się wymaga wsparcia dla osoby pragnącej skorzystać z praw do swobodnego przemieszczania się w celu zachowania jego lub jej rodziny. Nie chodzi o utrzymanie rodzin razem, lecz o umożliwienie obywatelowi Unii, by jego rodzina mogła sprowadzić się do przyjmującego państwa członkowskiego i zamieszkać w nim dla potrzeb ciągłości życia rodzinnego obywatela Unii. Różnica może wydawać się subtelna, gdy spojrzysz na nią w sposób abstrakcyjny, jednakże w konkretnym przypadku stopień powiązania i identyfikacji z tym co nazwałabym „najbliższą rodziną” często stanowi o wiele mniejszą trudność.
73. Potoczne posługiwanie się wyrażeniem „głowa gospodarstwa domowego” w nowoczesnym języku może wydawać się niezbyt szczęśliwe, obcesowe, a nawet politycznie niepoprawne, jednakże sędzia Keane miał moim zdaniem rację, gdy zauważa, że głową gospodarstwa domowego nie zawsze jest jedna osoba, ani oczywiście nie musi nią być członek gospodarstwa domowego będący mężczyzną, ani nawet członek gospodarstwa domowego, który z racji osobowości bądź z innych przyczyn ustala reguły codziennego wspólnego życia. Wydaje mi się, iż prawidłowe podejście polega na analizie relacji w najbliższej rodzinie obywatela Unii i w jaki sposób te najbliższe relacje należy rozumieć i wspierać w celu umożliwienia obywatelowi Unii swobodnego przemieszczenia się do przyjmującego państwa członkowskiego i osiedlenia się w nim. W tych okolicznościach przynajmniej powinien zaistnieć zamiar lub przypuszczenie, że dopuszczalni członkowie rodziny będą w dalszym ciągu zamieszkiwali pod tym samym dachem w przyjmującym państwie członkowskim nie tylko ze względu na dogodność, lecz również ze względów powiązania emocjonalnego i społecznego, uczucia i towarzysstwa.
- 21 Supreme Court może dopuścić dalsze odwołanie od orzeczenia Court of Appeal w sytuacji, gdy dobro sprawiedliwości wymaga wniesienia kolejnego odwołania lub gdy pojawi się zagadnienie prawne dotyczące nadrzędnych względów interesu publicznego. Zgoda została udzielona w przedmiocie zagadnienia członkostwa w gospodarstwie domowym w dniu 20 lipca 2020 r.; [2020] IESCDET 89.

Odwołanie zostało rozpoznane w dniu 5 listopada 2020 r., natomiast niniejszy wyrok i postanowienie o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym noszą datę jak wyżej. Zagadnienia będące przedmiotem odwołania dotyczą brzmienia przepisów Unii w innych językach, w celu ustalenia »rzeczywistego znaczenia, które należy przypisać wyrażeniu „członek gospodarstwa domowego” użytemu w dyrektywie, a także w rozporządzeniu, które stosuje to wyrażenie«.

Streszczenie głównych argumentów stron

- 22 Podsumowując, gros argumentacji A i S oraz w odpowiedzi Minister skupia się na brzemieniu dyrektywy, motywów tego aktu prawnego oraz na przeprowadzonej przez Court of Appeal analizie znaczenia kluczowego wyrażenia, tj. członka gospodarstwa domowego. Ponieważ jej pełne brzmienie zostało przytoczone powyżej, nie ma potrzeby powtarzania. S i A podnoszą, że poziom pomocy finansowej wespół z zamieszkaniem pod tym samym dachem czyni A członkiem gospodarstwa domowego S, obywatela Unii, który przeprowadził się do Irlandii. Podkreśla się wcześniejszy okres ich życia, w którym przebywali blisko siebie, który zakończył się, gdy A miał 10 lub 11 lat; podnoszono także ciągłość więzów rodzinnych w ten sposób, że S pomagał A po jego przybyciu do Wielkiej Brytanii z Pakistanu z zamiarem podjęcia dalszych studiów. Podnosi się, iż kombinacja czynników sprawia, że wspólne zamieszkanie przekształca się w bardziej stały status nie tylko członka gospodarstwa domowego, który posiada wiele osób z racji wspólnego zakwaterowania dla konkretnych celów, takich jak nauka bądź praca, albo z konieczności ekonomicznej, albo dogodności, który to stan rzeczy powstrzymywałby S przed przeprowadzeniem się z Wielkiej Brytanii do Irlandii bez A. Z drugiej strony Minister oddaliła wniosek, ponieważ nie wykazano, że [S] jest głową gospodarstwa domowego, w którym mieszka [A], a podejście to jest kwestionowane jako błędne.
- 23 O ile A i S nie pozostają ze sobą w związku uczuciowym w rozumieniu trwałego związku fizycznego, to podnosi się w ich imieniu, że brak jest odpowiedniej analogii do czegoś, co można nazwać partnerstwem, gdy dwóch mężczyzn stanowi parę. Podnosi się również, iż nie można wywodzić wniosków co do wykładni dyrektywy z faktu, że dana osoba na gruncie dyrektywy jest członkiem rodziny na tej podstawie, że jest rodzicem dziecka do czasu ukończenia przez nie 21 lat, chyba, że pozostaje ono nadal na utrzymaniu. Chodzi o to, że dyrektywa nie ma na celu wytyczenia granic, lecz opisanie elastycznej sytuacji w kategoriach ogólnych. Tak więc, twierdzi się, iż bez znaczenia pozostaje okoliczność, że A ma 34 lata, jak również że można się spodziewać, iż zawrze on związek małżeński i wywodzi się, jak również, że podejmie on własną pracę zarobkową.
- 24 Podnosi się w imieniu Irlandii, iż można wysnuć odpowiednią analogię pomiędzy członkiem rodziny a dopuszczalnym członkiem rodziny. Według tej argumentacji, byłoby niedorzeczne, żeby członek rodziny został tak precyzyjnie zdefiniowany jako rodzic, współmałżonek lub dziecko, które przestaje być dzieckiem po

ukończeniu 21 roku życia, chyba że w dalszym ciągu pozostaje na utrzymaniu, a także żeby związki musiały być należycie poświadczone – a jednocześnie kuzyni w średnim wieku mogliby twierdzić, że ten, któremu udzielono pomocy, wchodzi w skład gospodarstwa domowego kuzyna będącego obywatelem Unii właśnie z tej przyczyny, że kuzyn będący obywatelem Unii udzielił temu drugiemu pomocy oraz dzielili oni wspólne mieszkanie. Szczególnie w sytuacji, gdy celem tego układu jest możliwość studiowania na podstawie wize, co siłą rzeczy ma charakter tymczasowy, oraz studia mające na celu uzyskanie wyższego stopnia, które siłą rzeczy trwają przez czas oznaczony. Z perspektywy Irlandii argument jest taki, że wspólne zamieszkanie trwa przez czas określony, wiza pozostaje ważna przez czas określony, studia na wyższej uczelni kończą się, a wraz z nimi pomoc dla doskonalącej się osoby. Z powyższych przyczyn Irlandia twierdzi, że A w żadnym wypadku nie może być członkiem gospodarstwa domowego S w świetle dowolnej dopuszczalnej wykładni dyrektywy. Dlatego też w ocenie Irlandii A przybył do Irlandii dopiero wówczas, gdy wygasła mu wiza uprawniająca go do pobytu w Wielkiej Brytanii, a nie z powodu jakiegoś rodzaju współzależności, na podstawie której mógłby on zostać zakwalifikowany jako członek gospodarstwa domowego S.

Uzasadnienie potrzeby wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 25 Kryterium określające kto jest członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii może być uzależnione od okoliczności, czy osoba ta jest główną osobą lub głową gospodarstwa domowego. Choć jest to staroświeckie pojęcie, może ono tym niemniej być użyteczne dla potrzeb rozróżniania pomiędzy związkami rodzinnymi wchodzącymi w zakres stosowania dyrektywy, a tymi, które nie wchodzi w zakres jej stosowania. Istota zagadnienia polega na tym, jakie są to kryteria. Czy okoliczność, że kuzyni, tak jak wielu kuzynów, są sobie bliscy, emocjonalnie i w kategoriach czasu spędzonego razem w okresie dorastania – koniecznie oznaczają, że jeśli jeden z nich jest obywatelem Unii, to pozostali są członkami gospodarstwa domowego tegoż obywatela? W Irlandii, wśród osób starszego pokolenia w wieku powyżej 50 lat, posiadanie dwóch, a nawet trzech tuzinów kuzynów jest dość powszechnym zjawiskiem. W sytuacji wielokrotnego zawierania związków małżeńskich, liczba ta może być równie wielka w kulturach, które wspierają takie zwyczaje.
- 26 Należy zauważyć, że członkowie rodziny w rozumieniu dyrektywy koncentrują się wokół rodziny nuklearnej, czyli dwojga rodziców i ich dzieci. Dzieci dorastają, przy czym istotne jest, że stan dzieciństwa kończy się z chwilą ukończenia 21 lat, chyba, że nadal pozostają one na utrzymaniu ze względu na stan zdrowia lub nauki, zasadniczo finansowanej przez rodziców. Dzieci nie przeprowadzają się potem z mocy prawa razem z rodzicami. Jaka jest natomiast sytuacja dwóch kuzynów będących w średnim wieku? Może należy zadać pytanie, czy te dwie osoby mogą być dopuszczalnymi członkami rodziny, w sytuacji gdy obaj cieszą się dobrym zdrowiem i są zdolni do pracy? Być może pojęcia członków rodziny

i dopuszczalnych członków rodziny należy rozpatrywać jako pakiet norm prawnych, a nie każde z nich z osobna.

- 27 Odwołanie się do innych języków może, lecz nie musi być użyteczne, zaś dosłowne tłumaczenie jest możliwe, lecz może zostać utracony wydźwięk w danym języku. Niniejsza dyrektywa jest tego przykładem. Zwrot, że dana osoba jest członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii ma następujące brzmienie w języku niemieckim: „oder der mit ihm im Herkunftsland in hauslicher Gemeinschaft gelebt hat” co oznacza dosłownie „lub kto zamieszkiwał z nim we wspólnocie domowej w państwie pochodzenia”; w języku greckim „ή ζει υπό τη στέγη του στη χώρα προέλευσης” co oznacza dosłownie „lub kto zamieszkuje pod jego dachem w państwie pochodzenia”; zaś w języku francuskim, być może najbardziej wymownie „si, dans le pays de provenance, il est à charge ou fait partie du ménage du citoyen de l'Union bénéficiaire du droit de séjour à titre principal” w którym to zwrocie zawarte jest stwierdzenie, że prawo to wynika z pozostawania na utrzymaniu lub bycia częścią gospodarstwa domowego; w języku włoskim „se è a carico o convive” co dosłownie może tylko oznaczać „osoby zamieszkujące razem”; oraz w języku hiszpańskim „o viva con el ciudadano de la Union beneficiario del derecho de residencia con caracter principal”, dosłownie „zamieszkuje z beneficjentem będącym obywatelem Unii posiadającym główne prawo pobytu”.
- 28 Precyzyjne zdefiniowanie, czym jest gospodarstwo domowe, może okazać się niemożliwe. Jest to jednak pojęcie funkcjonujące w całej Unii, które wymaga wyjaśnienia. Być może najlepszy sposób dokonania tego byłby przy pomocy zestawu kryteriów, których istnienie umożliwiłoby sądom krajowym uzyskanie jednolitej wykładni. Jednym z ważnych kryteriów jest czas. Długość czasu przebywania w gospodarstwie domowym obywatela Unii jest istotna. Może to wskazywać na przejściowe lub trwale zakorzenienie się w gospodarstwie domowym obywatela Unii. Jednakże czy musi istnieć osoba główna lub głowa gospodarstwa, która jest obywatelem Unii, w przeciwieństwie do przyjaciół lub rodzeństwa zajmujących wspólne mieszkanie? Czy każda osoba mająca wspólne mieszkanie z każdą inną osobą będącymi wzajemnie członkami gospodarstwa domowego, w sytuacji, gdy jedna z nich jest obywatelem Unii? Zatem kolejnym ważnym kryterium może być cel. W sytuacji, gdy kuzyn dołącza do gospodarstwa domowego w określonym celu – co jest dosyć powszechne w Irlandii – np. podjęcia studiów na wyższej uczelni, albo w celu udzielenia tymczasowej pomocy przy wychowywaniu dzieci, taki związek nie jest trwały, jest on zależny od elementów zewnętrznych: czasu trwania studiów lub momentu, w którym dziecko będzie gotowe do rozpoczęcia nauki szkolnej. Kolejnym kryterium może być zamiar. Czy istnieje jakiś trwały cel w tym, aby obywatel Unii przyjął osobę niebędącą obywatelem Unii do swojego gospodarstwa domowego jako członka tegoż gospodarstwa domowego, czy też istniał jakiś przejściowy powód lub związany z wykonaniem określonego zadania, że osoba niebędąca obywatelem Unii znalazła się w nim? Istotnym kryterium może również być związek pomiędzy osobami zamieszkującymi w jednym mieszkaniu, niezależnie od okoliczności, czy są kuzynami, przyjaciółmi czy też kolegami z pracy. Kto jest

osobą dominującą, czy jest nią obywatel Unii? Czy też jest nią osoba niebędąca obywatelem Unii? Jako dominującą można rozumieć osobę uprawnioną do przyjęcia osoby niebędącej obywatelem Unii do gospodarstwa domowego obywatela Unii. Czy tenże obywatel Unii może zażądać odejścia osoby niebędącej obywatelem Unii? Z drugiej strony, czy mamy tu do czynienia z układem dotyczącym wspólnego zamieszkania w domu lub mieszkaniu, które często trwa latami, gdyż odpowiada ono obu stronom; jednakże czy oznacza to, że każda wspólnie zamieszkująca osoba stała się członkiem gospodarstwa domowego tej drugiej osoby, i na jakiej podstawie? Wreszcie, sugeruje się jako ewentualne kryterium – skoro celem dyrektywy jest ułatwienie swobodnego przemieszczania się, to należy zadać pytanie, czy jeżeli S, jako obywatel Unii, przeprowadza się z Wielkiej Brytanii do Irlandii, to w jaki sposób okoliczność, że A nie towarzyszyłby mu, stanowiłaby dla S przeszkodę w tym zakresie? Jeżeli podnosi się istnienie przeszkody, to czy wynika to ze związku seksualnego, który być może opiera się na innym prawnym aspekcie „stałego, należycie poświadczonego związku” równoważnego małżeństwu, a zatem niemającym znaczenia w niniejszej sprawie, czy też wynika to z więzi emocjonalnych (jak trudno je zerwać?), czy też z tego, że istniał odpowiadający im układ, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, z jakiej przyczyny i przez jaki okres czasu?

Przedłożone pytania

- 29 Supreme Court zwraca się zatem o pomoc do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przedkładając poniższe pytania:

[OMISSIS] [Powtórzenie wskazanych powyżej pytań prejudycjalnych]

[OMISSIS] [OMISSIS]